

LITURGIE 11 OKTOBER 2020, EKKLESIA TILBURG (4^E HERFST)

‘Waar is dat feestje? Hier is dat feestje!’

Begroeting

Goedemorgen en welkom hier. We zijn hier naartoe gekomen in de NAAM van die ENE die we noemen met namen van eeuwen: Vader/Moeder, Zoon en heilige Geest. Amen.

Oplopende coronabesmettingen en het gedoe eromheen. Wie moet wat doen of laten? Wie is waar verantwoordelijk voor? Wie is waar de schuld van? Wie weet het beter, of slechter? Wie faalt, wie schittert? Wat is wijsheid, wat is onzin, wat is haalbaar en wat niet? Eensgezindheid en saamhorigheid brokkelen af en polarisatie neemt toe. Ik word er zelf een beetje naar van, een beetje veel soms.

Dat zijn – onder andere – de omstandigheden waarin we vandaag hierheen zijn gekomen, met verplichte mondkapjes zelfs. En dan gaat het over geroepen worden naar een feest, naar een goddelijk feest. Waar ís dat feestje dan in Godsnaam?

Maken we het stil...

Gebed

Eeuwige,
In tijden van onrust en angst,
van verdeeldheid en onzekerheid
zijn wij deze morgen bij elkaar.
We hebben elkaar nodig,
we hebben U nodig
om te weten wat recht en slecht is,
zin en onzin in deze verwarring.
Geef dit uur ruimte, nabijheid,
open onze oren, open onze harten
voor uw naderende koninkrijk.
Amen

Overweging bij Jesaja 25, 6-9 (Nieuwe Bijbel Vertaling) en Mattheüs 22, 1-14 (Naardense Bijbel 2014)

Over de parabel van vandaag dacht ik eigenlijk altijd zoiets als dit: je krijgt een uitnodiging voor een bruiloft en het feest is nu. Dus je moet nu ja of nee zeggen. Nou, en dan kan het weleens nee zijn. Hoe erg is dat? Ja, de dienaren die je voor de derde keer komen uitnodigen mishandelen en doden gaat natuurlijk alle grenzen te buiten. Maar doet die koning dat niet ook, over grenzen gaan? Als wraak de moordenaars laten ombrengen, hun stad platbranden? Sympathiek is dan wel weer dat iederéén vervolgens uitgenodigd wordt, goeden en bozen. Ze worden letterlijk van de straat gehaald. Maar dan is er een gast die geen bruiloftskleed aanheeft. Ja, is het gek als je zomaar ineens op een bruiloft belandt? ‘Neem mij aan zoals ik ben...’, nou, nee dus. Hij wordt buiten gegooid, de buitenste duisternis in, waar geweest is en tandengeknars. Het geweld stuit me tegen de borst. En ik werd er altijd een beetje recalcitrant van: ik bepaal zelf wel of ik meedoe of niet! En het gaat toch niet om de

buitenkant! En verder kwam ik niet. Conclusie nu: ik had de oren behoorlijk dichtzitten en mijn verstand richting nul gezet...

Het was nodig om verder terug te gaan én dieper te graven om voorbij deze eerste reacties te kunnen komen.

Eerst een stap terug: het toneel waarop deze derde parabel op rij verteld wordt is de tempel van Jeruzalem. Op de achtergrond staan daar volgelingen van Jezus en allerlei andere gewone mensen. Op de voorgrond staan oudsten en hogepriesters die aan Jezus vragen in vers 23 van hoofdstuk 21: 'Op grond van welke bevoegdheid doet u die dingen? En wie heeft u die bevoegdheid gegeven?' Ambtsdragers zijn het, het bevoegd gezag dat zich uitgedaagd voelt door een loslopende leraar, genezer, die zich niet voegt in de bestaande verhoudingen, die niet wacht tot zij hem bevoegd verklaren, maar ergens anders zijn gezag vandaan haalt.

Welke reactie, welk antwoord, geeft Jezus dan met deze gelijkenis? Ik had er de herziene Naardense Bijbel uit 2014 voor nodig om daar iets van op het spoor te komen. De NB 2014 zegt: '*Hij zendt zijn dienaars uit om de geroepenen te roepen tot de bruiloftsdagen – en ze hebben niet willen komen!*' Geroepenen, *tous keklèmenous* in het Grieks. Toen ineens dacht ik: maar die gasten zijn al uitgenodigd en ze hebben blijkbaar geen nee gezegd! De dienaren worden gestuurd om ze te herinneren: het begint vandaag, alles staat klaar, kom en feest mee op de bruiloftsdagen. Daar staat ook echt een meervoud in het Grieks. Want met een dagje is het niet gedaan! Het is groot feest dat zich over meerdere dagen uitstrekt. Maar als puntje bij paaltje komt, hebben de gasten blijkbaar iets anders, iets beters te doen: kopen en verkopen, je akker bewerken. Het alledaagse leven met zijn kleine en grote zorgen, met zijn vaste structuren en regels krijgt voorrang boven..., ja, boven wat eigenlijk?

Het is niet al te gewaagd om in de koning God te zien die voor haar zoon, haar kind, haar geliefde Israël, de bruiloftsdagen aanricht. Bruiloft: dat is twee die zeggen dat ze samen door het leven willen gaan, met lichaam en ziel, die een verbond sluiten. Dat moet gevierd worden én heeft gevolgen voor beide partijen. Je mag er elkaar op aanspreken, op dat verbond, op de beloften die je gedaan hebt.

Telkens opnieuw stuurt God mensen uit, om de geroepenen tot de orde te roepen: weet waar het uiteindelijk om draait, om dat goddelijke feest van vrede en gerechtigheid. Daartoe ben je geroepen: om er aan mee te werken, om er van te genieten! En in de Jesajazing zien we een verbreding: alle volken – niet alleen Israël – zijn welkom op de berg van God aan het feestmaal. Waas en sluier die verhullen en het zicht belemmeren: ze worden weggenomen. Er is overvloed voor allen die ingaan op de roep van de ENE van de hemelse machten om zich op de berg van de ENE te verzamelen en aan te liggen aan het feestmaal.

In de parabel wordt duidelijk wat het koninkrijk van de hemel kan zijn (als een groot en groots huwelijksfeest) maar ook wordt duidelijk wat er in de weg staat: het dagelijkse gedoe dat soms het zicht op het wezenlijke kan vertroebelen, het ongemak van trouw blijven en daarom liever ieder die je daartoe van Godswege oproept wegdoen uit je leven. Er zijn mensen die heel goed zijn in anderen te wijzen op de regels en structuren van het verbond, maar niet zo goed zijn in daadwerkelijk leven en samenleven vanuit de geest van het verbond. Dat kunnen we allemaal zijn, ook wanneer we geen hogepriester of oudste, farizeeër of sadduceeër, pastor of predikant zijn. Wij die geroepen zijn, ja gezegd hebben, maar het laten afweten als het er op aan komt... wij moeten dealen met de gevolgen ervan en zeker wanneer we degenen die ons komen waarschuwen en herinneren aan onze roeping negeren, doodverklaren. In hedendaagse termen: dan hebben we onszelf buitenspel gezet, dan missen we onze bestemming als beeld van God in deze wereld, dan doen we onszelf geweld aan.

Ook in de gelijkenis komt vervolgens de verbreding die we bij Jesaja zagen: van de straat worden mensen geroepen, iedereen is welkom op het feest, goeden en kwaden. Maar... weet wel waar je aan begint, weet wie jou uitnodigt, laat zien dat je jezelf bekleden wilt met minstens het

verlangen naar gerechtigheid en vrede. Ons bruiloftskleed heet bekering, ommekeer naar God. Daartoe roept Jezus op, daar komt zijn bevoegdheid, zijn gezag vandaan: 'Wek in mij wie ik zal zijn, druk uw zegel op mijn ziel en leef in mij!' Amen.

Voorbeden

Acclamatie: Keer U om naar ons toe, keer ons toe naar elkaar.

ENE,

Zie de lasten die wij mensen moeten dragen:
geef dat niemand van ons ze alleen moet dragen.

Acclamatie: Keer U om naar ons toe, keer ons toe naar elkaar.

ENIGE,

Zie de verdeeldheid en strijd op leven en dood in deze wereld:
geef dat wij die telkens weer proberen te overwinnen.

Acclamatie: Keer U om naar ons toe, keer ons toe naar elkaar.

EEUWIGE,

Zie ons verlangen naar uw koninkrijk én alles wat ons daar vanaf houdt:
geef dat we het bruiloftsfeest van uw verbond altijd op de eerste plaats stellen.

Acclamatie: Keer U om naar ons toe, keer ons toe naar elkaar.

Amen.

Zegenwens

'Waar is dat feestje? Hier is dat feestje!' Ik kende alleen die uitdrukking en vond hem voor vandaag als motto passen. Pas gisteren ben ik even gaan Youtuben. Verschrikkelijk nummer, sorry. Maar die eerste twee regeltje hebben wel wat.

Want: Gods feest is overal dáár waar wij, geroepenen, komen opdagen en meevieren. Waar we, als we het even vergeten waren, ingaan op de herinnering. Waar wij onze mooiste kleed aantrekken en feestvieren.

En dus is dat feestje misschien wel hier, of bij je thuis, of op je werk, of in de supermarkt, in het ziekenhuis, op straat: het koninkrijk der hemelen is overal. Niet met slingers en ballonnen, niet in sjeke outfits, maar met aandacht voor elkaar, luisterende oren, open harten en uitgestoken handen die willen aanpakken om het goede tot stand te helpen brengen. Hier geen aantallen die mogen meevieren, maar ongelimiteerde toegang. Horror voor het grip krijgen op een pandemie, een weldaad voor ons leven als mensen, juist in deze vreemde tijden!

Moge de EEUWIGE ons daartoe zegenen en behoeden

Moge Zij haar aangezicht over ons doen lichten en ons genadig zijn

Moge Zij haar gelaat naar ons keren en ons altijd weer vrede geven. Amen.